

"Християнските" празници

Знаете ли откъде води началото си празникът "Рождество Христово" празнуван от католическите християни на 25-ти декември всяка година?

Най- древният култ в езичеството бил този към слънцето. Всъщност, обичаите и ужасите на слънчевото поклонение са достигнали до всички краища на света. **Вавилонците** наричали бога слънце "**Шамаш**". **Египтяните** - "**Ра**", **асирийците** - "**Ваал**", **ханаанците** - "**Молох**", **персийците** - "**Митра**", **гърците** - "**Хелиос**", **друидите** - "**Ху**", а **римляните** - "**Сол Инвиктус**" ("**Непобедимото слънце**"). Списъкът продължава в историята и обхваща толкова различни култури, като индийската, японската, културата на ацтеките и стига дори до всяко индианско племе в Северна Америка. Повечето учени проследяват началото на слънчевото поклонение до **Вавилон**.

„ Хус роди и Нимрода. Той пръв стана силен на земята.

Той беше голям ловец пред Господа; затова се казва: Като Нимрода, голям ловец пред Господа.

Първо той царува над Вавилон Ерех, Акад и Халне, в Сенаарската земя.

От тая земя излезе и отиде в Асирия, та съгради Ниневия, Роовот-Ир, Халах и Ресен между Ниневия и Халах (който е големият град).” Бит.10:8-12

Вавилон - първият голям град бил основан от **Нимрод** скоро след потопа. Там живеели гиганти, които населявали Земята в онези дни - известните древни човеци на Стария свят.

Но когато постепенно измрели, новата раса изглеждала забележително по-дребна. Нимрод обаче запазил всички физически и интелектуални черти на своите прадеди. Отначало бил само ловец, но с течение на времето неговите подвизи станали основа на легенда, създадена от последователите му. Безброй разкази за невиданото му юначество издигнали неговия ръст до свръхчовешки пропорции, а бързо растящото общество в нозете му накрая започнало не само да го почита като свой цар, но и да му се покланя като на бог.

Високомерието на Нимрод било надминато само от това на неговата жена **Семирамида**. Забележително красива и невъобразимо коварна, тя упражнявала властта си с желязна ръка. Подобно на Нимрод, и Семирамида била обожествена от обикновените хора. В суеверните умове на една раса, отделила се от поклонението на единствения истински Бог, Нимрод и Семирамида с тяхната сила и красота били възхвалявани като Слънцето и Луната в човешки образ.

Въпреки, че историческите данни за смъртта на Нимрод са неясни, известно е, че той оставил на Семирамида голямо царство и също така голяма дилема - как да задържи властта си над империята, изградена от него. Имало само едно решение и тя го следвала с демонична ревност. Духът на Нимрод се бил възнесъл към самото слънце - твърдяла владетелката с красноречие, спиращо дъха; описала на народа неговата нова, възвишена роля като техен благодетел и защитник. Всяка сутрин щял да изгрява, давайки светлина и живот на земята, като преминава през небето. Вечер щял да минава от другата страна на земята да се бори с подземните зли духове демони, за да не дойдат да изпълнят земята и да унищожат човечеството. Понякога битката щяла да бъде кървава и аленото небе щяло да свидетелства за нейната ожесточеност. Всяка сутрин хората трябвало да принасят дарове пред изгряващото слънце и да му се покланят като на свой отпътувал водач и побеждаващ защитник.

Планът излязъл сполучлив. В изолация от поклонението на живия Бог, която сами си наложили, последователите на Нимрод загубили единствената жива връзка със знанието на своите предшественици. Като разчитали само на собствените си сетива; те с готовност приели напълно неправдоподобните измами, съчинени от Семирамида. Без да знаят, станали пионки в измамния план на Сатана - архилъжеца, когато той поставял основите на всяка ерес на езичеството.

Оттогава било решено първият ден на седмицата да бъде ден за поклонение на бога слънце.

По подобен начин останалите дни били посвещавани на поклонението на по-малко значими небесни тела. Забележително е, че дните на седмицата и до днес са запазили тевтонските имена на същите планети божества, макар митраизмът по-късно да поизменил реда на някои от тях. Първият ден на седмицата остава **Sunday** - **Слънчев ден (неделя)**, **Monday (понеделник)** напомня за **Moon (Луната)**; **Tuesday (вторник)** - за планетата **Марс (Тий)**; **Wednesday (сряда)** напомня **Меркурий (Уоден)**; **Thursday (четвъртък)** напомня **Юпитер (Тор)**; **Friday (петък)** напомня **Венера (фригили Фрея)**, а **Saturday (събота)** е очевидно наречена на **Сатурн**.

Със смяната на поколенията религиозните водачи добавяли нови учения и церемонии към поклонението на слънцето. Твърдели, че ако то дава живот, трябва и да изисква живот, за да укрепва в своя път през небето. В отговор на това стотици и хиляди мъже, жени и деца били жертвани на бога слънце. За такова поклонение Бог заявява чрез Мойсей:

"защото те са извършили за боговете си всяка мерзост, която Господ мрази; понеже за боговете си са изгаряли с огън и синовете си, и дъщерите си" (Второзаконие 12:31)

Измамен от служещи на себе си водачи и не познавайки друга религия, освен собствената си, народът сякаш се придържал към сатанинското учение.

Една пролет няколко години след смъртта на Нимрод коварната Семирамида се оказала бременна. Извикала писарите на Вавилон и "издала" една "забележителна тайна". Нимрод бил бащата - твърдяла тя, - той я оплодил чрез живите лъчи на слънцето. Като наследник на бога слънце, очакваното дете също щяло да бъде божество и естествено тя - Семирамида - оттогава щяла да бъде "божия майка". Такова богохулство изглежда прозрачно в наши дни, но за един отстъпил от живия Бог народ абсурдът бил приемлив. Суеверието на масите било плодородна почва за измамните кроежи на Сатана и те процъфтявали като отровен бурен.

На 25 декември се родил Тамуз, детето на бога слънце. Неговото раждане било приветствано като голямо чудо. Тъй като това станало по време на бавно увеличаващите се дни непосредствено след зимното слънцестоене, видели в него знамение за възраждане на слънцето и го възпявали с буйна радост. **Оттогава 25 декември бил честван като рожден ден на сина на бога слънце и станал годишен празник за цялото царство.**

Подобно на така наречения си "баща" Нимрод, Тамуз също се прославил като голям ловец. Може би най-големият от всичките му подвизи било митичното му единение с **богинята Ищар**, която възплащавала всички възпроизвеждащи сили на природата. Смятана от някои за богиня майка и за царица на небето, Ищар била главното женско божество на асирийците. В известни вариации тя може да се открие и в други култури **като Асторет (при финикийците), Астарта (при гърците и римляните), Еостре (при тевтонците) и Ййстр (при саксонците)**. Нейна съперница в Египет била Изиди - съпруга и сестра на Озирис и майка на Хорус. **Зайците и яйцата** като символи на живота и плодородието в древността, били свързани с Ищар. Годишният празник в нейна чест се провеждал около първото пълнолуние след пролетното равноденствие, когато от цялата природа сякаш блика възраждаща жизненост.

За нещастие младежът Тамуз (известен също като Адонис, което значи "господар" в класическата митология) внезапно починал, разкъсан от глиган. Тук легендата взема връх над историята.

Някои сведения казват, че след три дни Тамуз чудно възкръснал, други твърдят, че потъналата в мъка Ищар пътувала надалеч в долния свят, за да го открие. След много дни успяла, но по време на отсъствието ѝ престанала да действа силата на любовта и целият живот на земята помръкнал и повехнал. Във всеки случай, след като тъгуването преминало, Тамуз бил възвеличен като нов бог на слънцето и славата му надминала дори тази на Нимрод.

Всяка година след трагичната смърт на Тамуз и неговото така наречено възнесение към слънцето, 40 дни преди празника на Ищар били посветени на пости себеизмъчване в памет на неговите страдания и смърт. Този обичай - "оплакването на Тамуз" - Бог нарекъл "мерзост".

„Рече ми още: Ще видиш още пак големи мерзости, които вършат.

Тогава ме заведе до входа на северната порта на Господния дом; и, ето, там седяха жени та оплакваха Тамуза „ Езек.8:13,14

В края на жалейния период хората ставали рано в първия ден на седмицата и отивали на най-високите хълмове близо до домовете си. Там представяли приношения от вино, месо и тамян и се просвали пред изгряващото слънце, Възкликвайки: "Нашият господар Възкръсна!". Тогава започвали празненствата на Ищар - небесната царица и богиня на плодородието. В подготовка за това голямо тържество хората правели малки питки с изобразен върху тях кръст (езически символ на плодородието), които опичали на слънце и ядели като част от ритуала. Денят приключвал с разпуснати сексуални оргии от най-долен вид, като често били принасяни и човешки жертви.

Традицията на тези древни перверзии била така широко разпространена, че дори Израил, осветен чрез поклонението на истинския Бог, не избегнал порочното ѝ влияние. Той допуснал един след друг

езически обичаи да осквернят собственото му чисто поклонение, докато накрая почти напълно го покварили. Пророк Еремия разкрива явното Божие неодобрение към идолопоклонството на Неговия народ.

"Не видиш ли що вършат те в юдовите градове и по ерусалимските улици. Чадата събират дърва и бащите кладат огъня, а жените месят тестото, за да направят пити на небесната царица и да направят възлияния на други богове, за да Ме разгневят. Но Мене ли разгневяват? - казва Господ. - Дали не себе си разгневяват за посрамяване на своите лица?" Еремия 7:17-19

Наистина, объркването винаги е било неизбежният резултат на всеки компромис на Божия народ с пътищата на езическия свят. Объркването е било и наследството, оставено на идещите поколения.

Може би ще ни е неприятно да научим, че всъщност всеки религиозен празник, честван от християнството днес, има своя произход в езическото стотици години преди Христос. Но древната история доказва този факт без съмнение. Рожденият ден на "сина на слънцето" - Тамуз, станал признат рожден ден на детето Христос. Времето на жалеене за Тамуз станало великденски пости. Питките, посветени на небесната царица, станали колачета, а езическите ритуали за плодородие, посветени на Ищар, влезли в празнуването на Великден. (Впрочем датата на вълнуващия Великденски празник се определя всяка година от циклите на Луната. Празнува се винаги в първата неделя след първото пълнолуние на пролетното равноденствие.)

Дори по-малките езически празници или "свети дни" били Възприети от християнската култура. Вярвало се е, че през есента - сезона на упадъка - духовете на мъртвите се тълпят наблизко. Хората се бояли, че ако не отправят молитви към тях и ако не им дадат подходяща храна и подслон, ще останат и ще ги спохождат, носейки нещастие. С други думи трябвало да бъдат изиграни, с тях трябвало да се справят по някакъв начин. От това днес ни е останал **Денят на вси светии (Задушница)**; а вечерта преди този ден е наречена **"Навечерие на вси светии"** или по-просто **"Хелолуийн"**.

Денят на **св. Валентин** е остатък от **"Луперкалия"**, един ритуал за очистване в ранната пролет, при който свещенослужителите тичали по улиците с камшици, направени от ленти козя кожа. С тези камшици удряли жените, за да бъдат плодови през идващата година. Избирането на партньор между младите ставало по-късно през деня чрез случаен избор на имена. Камшиците от козя кожа еволюирали, за да се превърнат в малки стрели, изстрелвани от Купидон, а безбожното флиртуване вече се изразявало в по-целенасочената размяна на картички в деня на св. Валентин.

Могат да се дадат много други примери, но и казаното е достатъчно, за да се разбере, че нашата религиозна и светска култура днес е затлачена от езически традиции.

Как е станало това? Все пак ние сме християнска нация и живеем в просветена епоха, нали? По-лесно е да се отговори на първия въпрос, отколкото на втория. Ранните години от живота на християнската църква били изключително трудни. Езическият свят бил безмилостен в опитите си да унищожи малката секта поклонници, които почитали Исус Христос като свой Господ и Спасител. Но кръвта на мъчениците се оказала семе за църквата и с течение на времето станало ясно, че християнството ще вземе връх.

Когато не можал да го унищожи чрез насилие, Сатана прибегнал до нова стратегия - да се присъедини към църквата и да я поквари отвътре. Този план се оказал много по-успешен. Около IV в.сл.Хр. Римската империя предала на растящата църква собственото си богатство и в голяма степен политическата си власт, като възнамерявала да разшири своето господство. За нещастие на света тази смес от религиозна и политическа власт била отровна смес, която завинаги променила вкусилите я. Не след дълго кроткото и безобидно Христово тяло - църквата - погълнало ръката, която го отхранила и в **538 г.сл. Хр. император Юстиниан** издал декрет, че Римската църква вече управлява света. Оттогава насам тя е позната като "свещената Римска империя".

Светът изтръпнал под робството на римската църква. В жаждата си за все по-голяма сила и превъзходство тази църква възприела в себе си много други религии и осквернила чистото учение на Христос с амалгама от суеверия и ереси. Самата тази характеристика била типична за религиите на всички езически народи, които при завоеванията си постоянно се сдобивали с нови божества. Дюран в "История на цивилизацията" казва: "Имало богове които ръководели почти всеки момент от живота на човека - богове на дома и градината, на храната и питието, на здравето и болестта. Римската църква събрала тези богове в лоното си и им дала имена на светии. Вместо да се възнасят към Кибела, молитвите за мъртвите били отправяни към Дева Мария. Употребата на идоли и амулети била запазена, както и приношенията за умилостивяване (самобичуване и индулгенции). Езическите крале били

смятани за въплъщения на бога слънце, а Римската църква им съперничела с папата като заместник на Христос.

Ранните християни отхвърляли всеки компромис с фалшивото учение и с радост понасяли ужасно мъченичество за това, че отказвали дори да принесат тамян в подножието на езическите олтари. Но само няколко поколения по-късно покривало на морален мрак паднало върху църквата. Нетърпелива да асимилира и завоюва, тя включила в своите ритуали много елементи на поклонението на слънцето. Напук на евреите, които мразели, и за да угодят на множествата поклонници на слънцето, насила приемащи "вярата" църковните водачи дръзнали да прехвърлят и светостта на съботата върху първия ден на седмицата. Неделята била провъзгласена за празник в чест на Исусовото възкресение - ловко извращение, което хвърлило презрение върху великия Божи морален закон - десетте заповеди.

Оказва се, че започвайки от думите, които използваме, до дрехите, които обличаме, нашата култура е повсеместно изпълнена с езически традиции. Лишени от оригиналното си значение, мнозинството от тях изглеждат относително безобидни, а преоблечени в християнска одежда - дори добри. Пък и малко са хората, които наистина осъзнават историята на тези неща. Тогава трябва ли изобщо да ни занимава въпросът как да се отнасяме като християни към Коледа, Великден или към спазването на неделята.

Оказва се, че той е основателен и заслужава задълбочено разглеждане. Най-доброто място за търсене на отговор е самата Библия. Бог стриктно наредил на Израил:

"Внимавай на себе си..., за да не изпитваш за боговете им, като казваш: "Как служат тия народи на боговете си, за да направя и аз така?" Да не постъпваш така спрямо Господа, твоя Бог"
Второз.12:30, 31

Защо Божиите думи са така силни? Защото Той абсолютно никак не прилича на езическите божества, които хората смятат за капризни и жадни за постоянно умилюствяване. Бог е праведен, любвеобилен и над всичко друго - свят. Той изисква различно, по-висше поклонение, основано върху свята връзка с Неговия народ. Самите форми на идолопоклонството са пречка за установяване на каквато и да било връзка между Бога и Неговия народ, снижавайки представите му за Божеството. Нещо повече - тези форми обхващат най-порочни обичаи, включително и жертване на хора.

Тогава трябва да попитаме: Има ли нещо лошо във възпоменаването на рождението и възкресението на Исус? Разбира се, че не! Тези събития са изпълнени с дълбоко значение за всеки истински християнин. Единственият проблем е, че нито Библията, нито историята са запазили за нас датите на тези събития. Следователно не съществува библейска заповед за пазенето им в някой особен ден на годината. Бог в мъдростта си ни оставя свободни да ги помним винаги, всеки ден, включително и на 25-ти декември, и в неделята на Великден.

Оттук е очевидно, че небето не отдава религиозна значимост на Коледа и на Великден. Избирането на тези дни е основано единствено върху езически съображения, а по-късно са били измислени начини за включването им в християнската религия. Невъзможно е леко да се отхвърлят празниците, станали така обичайни за собствената ни култура, но не бива да ги обличаме със святост, която не притежават. Най-малкото можем да бъдем благодарни, че тези дни не се стараят да изместят или анулират никоя част от светия Божи закон.